

ŽENSKÁ HLÍDKA

Povídátelka M. Durečová

Růžena Jesenská:

TY KVĚTY SEM

Ty květy sem, sem dosti bílá,
přes zápyšnou, přes zápyšnou!
Kadař květ bílý, jak a vadne,
ruť, ten, jenž jsi mi a nebo zraje
a na cestu mi září dnes —
zapadne či nezapadne?

Ta květná jedina jediná,
když zmocní se začíná —
že světlá, teplá, se, proč chládná?
Zda se svítí, jak přejde den,
jest krásou stokrát přepracena —
zapadne či nezapadne?

A radost v srdce zasatá,
jak slunce záře do světa,
což není všude lástiv, lástiv?
Když bílka jsi mi, bílko jsi,
neb, pveče mi, ty máš-li tě —
zapadne či nezapadne?

ČERVEN — MĚSÍC RŮŽI.

Červen, měsíc růží — měsíc růží,
květů to lásky — měsíc, kdy
se nejvíce snítků odhlává, kdy se
milenci stánují, aby konali spo-
lečnou pouť alejími růží, jejich lí-
bezna vůně a krásná květa značící
přispívá ku zvýšení dojmů blaže-
ných líbánek, a kdy naplňuje du-
ši krásnými sny do budoucna, a
staví paláce, chovájeji uvnitř sa-
mou rozkoš a samé radovánky.
Mladá srdce šťastných párků, o-
poujených horoucí láskou a vůni
květů růží, jimiž jsou v tom čase
obklopeni, si neuvědomují, že i
ty nejkrásnější růže jsou protka-
né ostny a že časem krásné ony
květy opadají, ale ostny na keri
zůstanou.

Tak též i v životě našem máme
radostné růžové chvíle, jsouce
spojeny štěstím, netušíme, že ště-
stí ono nebude trvalé a že v zá-
pětí nastanou nám chvíle trp-
kého utrpení a zklamání, kterého
často bývá větší porce, nežli těch
šťastných, radostných chvil.
Je přirozeno, že vše podléhá v
přírodě změnám; květy rozvíjí se,
dostoují své půvabné své krásy a v
čase opadají. Mnohé zanechají
plody ovoce nám lahodného, mno-
hé pouze semena a podobně vše
se mění a přetvořuje.

Tak též i život lidský má své
stuně vývoje a přirozených změn
rodinných, protkáný jsa radostní
se žalem. A nebyti těchto změn,
život náš byl by příliš jednotvá-
rný, monotonní, omrzely a přežily
by se nám radostné chvíle, tak
jako by nás neváblily květy růže-
vé, kdyby neopadaly a jiné čer-
stvé je opět nenahrazovaly.

Člověk má rád změny, je v
nich zrozen a vychován, neboť
každý měsíc nám je přináší a každ-
dý měsíc má pro nás své půvaby
— jeden více nežli druhý, na něž
se vždy předem už těšíme, tak ja-
ko na červen, co měsíc krásných
růžových vonných květů.

JAKO V POHÁDCE.

Naši českí hrdinové se nám v
Omaze objevili jako v pohádce.
Když jsme četli zprávy o na-
šich hrdinných bojích na Sibiři,
žasli jsme nad jejich udatností, a
jakou bojovali, sledovali s napje-
tím a s úzkostí postup čín v krut-
tém jejich postavení, dychtivě če-
kali jsme na každou sebe menší
zprávu o jejich osudu. Tenkrát
jsem se zajisté nenadáli, že bude-
me kdy v našem středu hostiti ty-
to drabé chrabré muže, kteří bo-
jovali za svobodu národů všech.

Prýjelo uvitati tyto vzácné hosty,
A nebyti velikých dešťů, bylo by
se dostavilo veliké množství kra-
janů a celého okolí.

V neděli slavili manželé Fr.
Laštůvčovi své 30.leté zasnoubení
v rodinném kroužku. Přijeme na-
ším milým přátelům, aby ve zdra-
vi a spokojenosti ještě alespoň
třicetkrát oslavovali tento vý-
znamný den.

Dne 30. května oslavovala naše
milá Teta Vitámavová své 50.
leté narozeniny. Ať trochu pozdě,
přece doufám, že přijme ode mne
přání upřímně gratulace a přeji,
aby se ve zdraví a spokojenosti
dožila ještě jedné padesátky!

Manželé Fr. Bartošovi nám za-
půjčili několik dopisů, jež obdr-
želi od svého syna Ladimíra, na
lézačického se ve službě Strojce Sa-
na co námofní vojín, přidělený
ku komisi pro vyjednávací míru.
Jeden dopis, jež zaslal, jest psá-
ný ze 2. května a druhý ze dne
8. května, z něhož vyjímáme ji-
stě části. A sice píše, že jest o-
pět ve Vídni a že se mu po Praze
stýská, kde lid i vše je tam mno-
hem lepší, jakož i strava. Mezi
jiným píše, že již je toma 21 me-
sic, co je na druhé straně moře a
neví, jak brzo bude moei přijeti
domů. Až přijede do Ameriky,
že by se rád na dovolenou podíval
domů, ale to asi nebude až ně-
kdy na podzim. Pak by musel o-
pět na vodu, na což se těší, že to
bude zajímavější, bude muset
sloužit ještě další dva roky u ná-
mořníků.

BOJ ZA HLASOVACÍ PRAVO ŽEN SKONČEN

Přijmutím dodatku k ústavě Spo-
jených Států v senátu, dne 4.
června, a sice 2 hlasy většiny, to-
tíž dvěma třetinami přítomných
senátorů.

Boj o ženské hlasovací právo
byl započet nesmrtelnou bojovní-
cí sl. Susan B. Anthony, a sice
v roce 1875. Když prohibiční zá-
pas tento od počátku, shledáme
mnohé zajímavosti mužské pošetil-
losti a jejich nedostojnost argu-
mentů, až téměř do přítomné do-
by, od mužů žijících v nejdemo-
kratičtější republice na země-
kouli. Kdežto nové republiky v
zásadách ústavních učinily opa-
tření pro rovnoprávnost žen, což
jest jen spravedlivé.

Pamatují se velmi dobře, když
jsem v mládí ve společnosti hájila
ženu a její práva, jak se mně
posmívali. Já hned od útlého
mládí jsem nemohla žádnou ne-
správnost snésti, af již to bylo v
čemkoliv, a protož jsem byla bo-
jovala za ženska práva po 47 a
více roků.

Čtenáři "Ženské Hlídky" se
budou dobře pamatovati, že mno-
ho krátkých vítek jsem napsala
o této nesprávnosti pánů světa.
Těmto pánům, kteří mne kacefo-
vali pro moje zásady, mileráda
odpouštím, avšak podotýkám, že
i nadále budu nesprávnosti tepat,
af se dějí ve veřejném neb spolko-
vém životě, jako dosud jsem či-
nila.

Co jest nám ženám zapotřeby,
je snaha vystihnouti situaci a vše-
stranně se informovati o politice
a národohospodářství, aby nám
nebyla vytýkána neschopnost to-
ho, čeho jsme se domáhaly po
drabná léta. Nežli bude dodá-
tek o rovném právu žen předlo-
žen ku schválení dvěma třetinám
státních legislatur všech států,
bude záhodno použiti každé pří-
ležitosti ku povznesení sebe-sama
na úroveň ve vědomostech s mu-
ži.

Nejdříve bychom měly začíti v
registrační zále v Omaze, která je
nutností pro budoucí kroky žen-
ského práva. Každá žena by mě-
la jíti do úřadovny volebního ko-
misaře, na první podlaže v okres-
ní radnici, a nechat se registro-
vati, tak aby mohla dne 24. t. m.
voliti pro povolení bondů za \$3.
000,000 na opravu cest v okresu
Douglas.

nice. Po snídání jsme znovu v-
šli do lodice a pluli jsme skrze
krásnou krajinu a vystoupili
jsme na břehy poznovu u města
Krens. Zde jsme byli uvítáni
královsky majorem města a byla
nám věnována voškerá pozor-
nost. Po projití skrze staré mu-
seum byli jsme uvedeni do po-
věstných vinných zahrad, kde
jsme byli počastováni dobrým ví-
nem. Odtud pak jsme vystoupili
poznovu na loď, kde nás očeká-
val výtečný oběd, pozůstávající z
vepřového a hovězího masa, brau-
borů, špaglu, vina atd. Počasi
bylo krásné po celou cestu. K
večeru jsme se vrátili zpět do Vi-
dně, trochu sice znavení výle-
tem, avšak nad míru spokojeni s
výsledkem své cesty. Dnes ráno
jsme obdrželi telegram, v němž
se nalížeje vůdci rady, by zakon-
čil vše co možno nejdříve a vrá-
til se s celou radou do Paříže. O-
čekává, že se tam dostaneme asi
prvního června. Prozatím kon-
čím s pozdravem na všechny a na-
ději se, že brzy od Vás uslyší-
m.

Manželé Fr. Bartošovi nám za-
půjčili několik dopisů, jež obdr-
želi od svého syna Ladimíra, na
lézačického se ve službě Strojce Sa-
na co námofní vojín, přidělený
ku komisi pro vyjednávací míru.
Jeden dopis, jež zaslal, jest psá-
ný ze 2. května a druhý ze dne
8. května, z něhož vyjímáme ji-
stě části. A sice píše, že jest o-
pět ve Vídni a že se mu po Praze
stýská, kde lid i vše je tam mno-
hem lepší, jakož i strava. Mezi
jiným píše, že již je toma 21 me-
sic, co je na druhé straně moře a
neví, jak brzo bude moei přijeti
domů. Až přijede do Ameriky,
že by se rád na dovolenou podíval
domů, ale to asi nebude až ně-
kdy na podzim. Pak by musel o-
pět na vodu, na což se těší, že to
bude zajímavější, bude muset
sloužit ještě další dva roky u ná-
mořníků.

Třetí dopis je psaný 19. květ-
na ve Vídni a zní: Moji drazí do-
ma! Americká potravní rada zde
uspořádala výlet do města tak
zvaného Melk. Vyjeli jsme z Vi-
dně v 9:30 v sobotu večer v krás-
ných speciích vozzech a do Melk
jsme přijeli ve 3 hodiny ráno, a
ostali jsme v posteli až do 8 ho-
din a pak nám byla předložena
výborná americká snídaně na vlu-
ku v jedné kafe, která druhdy
patřila bývalé vládařské rodině.
Naše družina sestávala z 35 čl-
nů a sice — vojevůdci plukovníci,
majofi, poručíci a jejich stenogra-
fové, někteří úředníci přeplavali
společnosti a několik členů míro-
vé rady. Po snídání v Melku
jsme šli ku krásné velké bud-
ově, jejíž vyobrazení vám zasí-
lám, kde jsme si prohlédli krás-
nou zahradu jí obklopuje a rov-
něž jsme si prohlédli budovu sy-
zdobenou krásným cenným ná-
bytkem. Toto je jedna z budov
které dříve patřila vládaři rakon-
skému, dříve vlastněno jeho
předchůdcem Bonenbachem, kte-
rý vládl před Habsburgem. Zde
jsme též spatřili koskek dřeva, na
němž Leopold, jeden z vládařů ra-
kouských, spálil telegram, který
mu zvěstoval ztrátu války, a pak
jsem šel spatřiti zrádce. Prohlu-
bina učiněná kramflekem je na
něm posud znatelná. Po stěnách
této budovy je mnoho krásných
obrazů a maleb na stropě této ka-
ple, a jsou jedny z nejkrásnějších,
co jsem kdy spatřil. Napoleon za-
stavil se v této budově na dva
dny, když táhl skrze Rakousko.
Vyhlička z hradeb na okolí je
primo báječná a možno viděti kra-
jinu na mnoho míl podél řeky Du-
naje se vsí krásou, která protéká
kol hradeb. Zde jsme vsedli do
lodice a pluli jsme po Dunaji až
k malé vesce zvané Darnstein, kde
jsme se zastavili. Tato ves jest
známá eo vězení Richarda (The
Lion hearted), krále anglického
ze 14. století, kde byl držen po
dva roky svým bratrancem eo vé-
zeři. Obraz uvití — znázorňuje
sautiny hradů, v nichž žil po do-
bu svého trvání zde. Je zde též
obráz s mnoha nádhernými obra-
zy a zároveň v něm nalézá se ně-
co velice starého vina, neboť tato
krajinu jest váhlaná pro své vi-
-

že vám poskytnete trošku změny,
pohybu a polobně, ale bude vám
to velice prospěšné se přiděti va-
ření a jiným domácím pracím,
které vám přijdou vhod, zvláště
když se vdáte a budete muset ří-
dit si svoji vlastní domácnost.
Ku práci této neměla se ani
nechatí pobízet a konati ji sama
z dobré vůle. Přiďte doba, že bu-
dete matince své někdy vědomi,
že vás ku práci této nahádala. Jen
s ehtuti pracujte, neboť je to ve
vám vlastní prospěch i kdybyste
nedbala své matce vypomáhati.

Marie Hotovcová, Danube, Min- nesota, 29. května. — Není lepší jako z jara, zelená se vdače tráva, zelená se háječek, po něm chodil Pepek — atd. Nejen háječek a tráva se zde zelenají, zelenají se i pole osatá obilím. Ptačstva stě- hovatého je zde hojnost. V mi- nulém měsíci jak bylo škarově, kdyby si byl dal z toho někdo ko- hu za krk, jistě by toho v tomto měsíce litoval, neboť na začátek května ještě nebylo počasi ustále- no, však trvalo to jen asi tři ne- bo čtyři dny a od té doby je pě- kně. Já se často nemohu zdržet, abych si s těmi ptáky zpěváčnými nezapěla, ač nejednou mně bylo raděno, abych prodala písni a koupla si notu. Co malé děvče mála jsem ke zpěvu hlas pěkný, ale později jsem jej pozbyla, což ostatně nebylo divu. Ale já si přece zazpívám a kdo to nečehe poslouchat, ať neposlouchá a já se nyní vračim k tomu mému vy- pravování: Když jsme sobě plá- čem odlehčili, matka pravila: Viš, Marjánko, tady nezůstaneš, oni by tě buř zmrzčili, nebo u zdraví připravili. V neděli od- poledne si pro te přijdu, ale po- kadem za dědinou a ty si připrav svoje šaty a až nebudeš pozoro- vána, tak odejdi tudy pozadu, ku- dy nás vedla tvá kmoftenska. By- lo mně skoro hanba tak brzo ze služby utkat, ale vzpomínka na tu těžkou práci s hnosem mne k tomu přiměla, že jsem matce přis- líbila, že tak učiním. Za dva dny již byla neděle a já měla svůj ú- těk na mysli. V neděli ráno me- no oznámili, že počnu husy — to prvče, co jsem u nich byla, na je- telistě, co jsme sbírali kámen. Ho- spodně odesla s dovečkou do ko- stela do Křisoudiva, kdežto já měla oloupat ještě hrnek vaře- ných branbor a pak hnát husy. Když jsem byla s oloupaním branbor hotova, hospodář mně dal hodné houbové polévky, že branbory jsou špatně oloupané, což byla skoro pravda. Proto slo- va jsem nepromluvila a běžela jssem hnát husy. Když jsem je na jetelisti přihuala a rozhlédla se kolem dokola, mraz mi přišel po zádech ze strachu, neboť to bylo daleko od dědiny. Ještě při jed- né straně se nalézala dvě pole, ze- leňé pažit, potom velký tmavý smrkový les. My děti jsme měly strach z cikáni, neboť tehdy je- ště se po dědinách hodně potu- lovali. To jsme věděly, že se zdr- žují ponejvíce v lesích, a taky jsme bývally toho náněni, že kra- drou drůbež, třeba i prasátko u- kradnou, což byla pravda. Ale matky taky dětem říkaly, že kra- drou i děti, pak že je všelijak trá- pějí, ba i zabíjejí, upečen a sně- dí. Kolem mne nebylo živé duše ke uhlídání a já byla skoro jista, že se v tom tmavém lese cikáni nalézají. Tonula jsem ve velkém strachu, jestli mne uhlídají, eo se se mnou stane. Schoullila jsem se pod keř planých růží, dala jsem se do modlení a při tom se rozhlí- žela, kol kolem, až jsem uhlídala člověka jiti od dědiny. Umňo- vala jsem si, půjde-li pohlíže mne, že ho pěkně pozdravím, že snad to nebude zlý člověk. Ku svému údivu jsem ale v onom člověku poznala svého otec. Běžela jsem mu tudíž naproti a při tom pla- kala radostí. Když jsem k němu dohléhla, chytila jsem jej za ru- kama a pravila, že se toho lesa mo- jí bojím. Každý člověk, který je slabě vůle, jako on byl náčhylý alkoholem, má ten zrak jako zam- rný, ale já vím, že to bylo něco množnáho, že v jeho očích se hlédla jsem zály, neboť nemohl hned ani promluvití a teprve až po chvíli řekl, že mu maminka řekla, jak na nás těžkou práci vzduhá a že přišel pro mne na místo maminky. Hospodář řek- ne, že na nás něláhal učitel, že mu-

sim chodit do školy. Tak tak
učinil a řekl to oboum, aby se ne-
marzoil, že si pro mne přišel.
měla svůj oděv připravený, a
spodně dala otec hochůlek chle-
b — to za tu malou službu a šli jen-
Otec byl jaksi zdumán v to-
myšlenky a já zase trhala větvi-
na pěšince. Kudy jsme šli, k
pěšce; uhlédla jsem kolo, do pr-
střed polohla puget květům. Pál
zase šla a při tom si myšlela, a-
li si toho kdo povšimne, že je
neuhodně, kdo to зробil. Pa-
jsm jednou do 2. H., že zabrá-
ka leží v pěšinců údolí, kde
má rodná dělna zase se nalézá
pěkně výšně a na nejvyšším u-
stě stojí kostel. Kdo tam do-
ho vejde a dobet se rozhlédne
pozná, že na něm pracovala rub-
umělova. Okolo kostela je hřbi-
toy, který je obehnán vysokou
zdi. Před hřbitovem se nalézá
dvě řady lip, pod nimiž si děti
celé dědiny hrály. Když jsem
otecem přicházela k dědině, byl
už hodně na večer a tu, jak jsem
dětí spatřila, že si pod lipami hra-
jí, schovávala jsem se za ote-
Bála jsem se totiž jejích vyska-
ní, jak brzy jdu ze služby. Zatí-
holky ale, jak mne spatřil, po-
běhly mně naproti. Asi mne
doprovodily až domů, kde m-
nek mamince pověděl, jak to do-
padlo. Její náhled, abych ute-
če, nebyl by dobrý. Požádala
jsem maminku, aby mně ukrojil
kosček chleba z onoho hochůlek
co otec dostal za mou službu a
jsem s holkami ještě si brát pe-
lípy. Za týden mne matka ved-
la jinou službu, kde sice pra-
tak těžká nebyla, za to ale za
můj žaludek dosti často počitvo-
nedostatek potavy. Na sv. P-
tra a Pavla je ve Sněti pou-
Kmoftička má tam na ni přišla
matčině sestře a řekla jí, že de-
šest housat pošlo a to přiče-
mojí vůle. Takových křivd je
zažila v životě více. — (Pokra-
vání.)

Teta Vitámavová, Omaha, braska. — Článek př. povída- a družky! Až padesát roků deš, pak uvidíš Abrhána! skoro by na tom mohlo být do- pravdy. Však Abrhám byl do- člověk, vzor všem druhým se- kům v Hrotovcích na Mora. Znalá jsem ho od dětství, za jsem též jeho děti. Byla to h- ná rodina a chlouboou celého konti. Řeknete, že chloubo- proč a jakou a jakou? se pt- Víte, on měl ze sedláků ty lepší koně, velké silné šimly, vám byly koně! Těm se již mo- řiel "pane", — Jen se lesky, jaře byl Abrhám první, který orat, a byla půda (země) roz- zlá, neb ne! Abrhám musel první, který prooral první h- du. Po něm jel Eliáš, pro- tímhle jménem se honosil můj božтик otec. A taky já jsem to hrdá, že jsem byla jeho ra. Považte, že již to jméno honosil samo sebou. A to p- že Eliáš se šimly vezli do v pozlaceném kočáru. Proto chudák měl lisou hlavu a klu- zbedové si z něj tropili žerty za pomstu tím klnukm se z- stal svatý. A od té doby, co historie spatřila svět, stal se povýšeným člověkem, uctí- ným, třeba po tom svatém ka- kamením. Tedy Eliáš byl drab který jel z jara do pole za Ab- nem. Jak jsem těm dvěma s eřm pověděna! Vždyť jed- mně jeden z nich taky trochu solil haluš, že jsem se popral družkách při pansení husí o (my jsme říkaly polka). Ne- alete si, že Eliáš jel do pole s mly, které jej vezly do nebe- ne! Za to jak Abrhám měl spěch, tak zase Eliáš měl dosti su. Jel pomalu, ale jistě! On věřil práci kvaňně, neměl h- za to ale silně tažně sprežení h- a ty taky ale něco utáhly. N- říkám, když sedlák uvízl s m- dem v kopei a otec byl po- připřáhl své červeně tmavé k- ky a "hy!" a šlo to. — Tř- tím jarním patronem byl Ma- ten zůstával asi uprostřed s- dvou a říkali mu Mareček, p- že byl malý člověk, ale čiml Toť byla pěkná trojice; za kem pak již jeli ti ostatní. Abrhám, Eliáš, Marek — to nějak nerýnuje, ale eo a Jest to pravda, eo povídám, to, že Markvo vlastní pří- bylo škoda. Jednou při ve-

KOUTEK Paní Radová.

Článek paní Radová! Když tak
důkladně všem radíte, jdu i já na
radu. Prodal jsem moji farmu a
nevím, kam se mám obrátit. Chej
si koupit malou farmu poblíž
Center City, Nebr., aneb mně na-
bízí švagr, Jakub Dvořák v Om-
aze, svůj majetek v Jižní Omaze,
lot a stavení. Ale já se tam bojím
stěhovat, neb Omaha je plna zlo-
dějů, není člověk jist ani v pra-
vé poledne. Moji farmu jsem
prodal z té příčiny, že nemohu již
mnoho pracovat. Tak que po-
raďte, eo mám dělat. S ňetou—
Jos. Novák, Brayton, Neb.

— Odpověď p. Jos. N.: V tomto
případě vše spočívá na vaší zdat-
nosti a na kapitále, jež již sobě
zahospodařil. Jste-li upracovaný
a máte z čeho býti živ, tož bych
vám radila, byste se usadil v mě-
stě a sice třeba v Omaze, kde by
vám přátelé zpřijemňovali zaso-
žilý odpocinek. Pakli ale byste
sobě musil přivydělávati ku své
výživě, tož by bylo lépe, kdybyste
sobě zakoupil tu malou farmu po-
blíže města, o které se zmíníte-
ste a sice třeba v Omaze, kde by
vám přátelé zpřijemňovali zaso-
žilý odpocinek. Pakli ale byste
sobě musil přivydělávati ku své
výživě, tož by bylo lépe, kdybyste
sobě zakoupil tu malou farmu po-
blíže města, o které se zmíníte-
ste a sice třeba v Omaze, kde by
vám přátelé zpřijemňovali zaso-
žilý odpocinek. Pakli ale byste
sobě musil přivydělávati ku své
výživě, tož by bylo lépe, kdybyste
sobě zakoupil tu malou farmu po-
blíže města, o které se zmíníte-
ste a sice třeba v Omaze, kde by
vám přátelé zpřijemňovali zaso-
žilý odpocinek.

Paní Radová! Buďte tak la-
skava a sdělte mně v "Ž. H.",
má-li se zváti vlastencem ten, kdo
se stále chlubí vlastenectvím, aniž
by upřímně něco pro vlast, aneb
národ, neb pro dobro jiných vy-
konal, a přec na účet jiných vy-
covníků se tře do první řady. Vdě-
či předem za úsudek — Oma-
žanka.

— Odpověď Omažance: Právě vla-
stenečtí spočívá v sebezapření a
obětavosti pro svůj národ a, když
se nehledá v každém slově sláva,
a odměna za každé hnutí v zájmu
lidu. Nejlepší odpovědí je, jak se
vyjádřil jeden z těch českosloven-
ských hrdinů, kteří se zde na své
cestě do vlasti zastavili. Když
jsem mu řekla, že bude hojně od-
měněn slávou za své skutky, svo-
jí oddanost a hrdinství v boji za
československou samostatnost, od-
pověděl: Nežádám ničeho, jsem
český dobrovolník, a byla to moje
povinnost!

Milá paní Radová! Jsem dívka
17 roků stará, pracuji celý den v
office a, když přijdu domů, jsem
dostí unavená a matka se se mnou
vadí, že jí nechci pomáhati v ku-
chyňi. Má několik bratrů a
jednu mladší sestru, tak že si my-
slím, že oni též mohou pomá-
ti. Prosila bych za vás ponudek,
jeli to od mé matky správné,
chtíjí na mne ještě, abych prac-
ovala doma. — Dívka.

— Odpověď Dívce: Drahá slečno,
váše matinka má zcela správné
náhledy, požaduje-li, byste jí v
domácí práci vypomáhala. Ob-
zvláště pracujete-li v nějaké úra-
dovně, kde se při práci většinou
sedí. Vypomoc v kuchyni nejen